

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَ هُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (1)

بسیار با برکت است آنکه بدست او است پادشاهی و او است بر همه چیز توانا. (1)

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ (2)

آنکه آفرید مرگ و زنده گی را تا بیازماید شما را که کدام یک از شما نیکو تر است در عمل. و او است غالب، آمرزگار. (2)

الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَّا تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِن تَفَوُّتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِن فُطُورٍ (3)

آنکه آفرید هفت آسمان را طبقه بر طبقه؛ نبینی در آفرینش خدا هیچ خلل و تضادی و عدم تناسبی؛ پس باز گردان چشم را، آیا می بینی هیچ شکستگی (نقص)؟ (3)

ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَ هُوَ حَسِيرٌ (4)

پس باز گردان چشم را دوباره، بر می گردد به جانب تو چشم خوار شده و حیران و آن است خسته و مانده شده. (4)

وَ لَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَ جَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِالشَّيَاطِينِ مَلِيٍّ وَ أَعْتَدْنَا لَهُمُ عَذَابَ السَّعِيرِ (5)

و البته به یقین زینت دادیم ما آسمان نزدیک را به چراغ ها و ساختیم آن چراغ ها را آلات راندن شیاطین؛ و آماده کردیم برای ایشان عذاب آتش شعله ور. (5)

وَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ مَلِيٍّ وَ بُسَسَ الْمَصِيرُ (6)

و برای آنان که نا معتقد شدند به پروردگار شان عذاب دوزخ است؛ و (دوزخ) بد جای باز گشت است. (6)

إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهيقًا وَ هِيَ تَفُورُ (7)

و قتیکه افکنده شدند ایشان در آن (دوزخ) شنیدند از آن صدای وحشتناک و هراس انگیز و

آن جوش می زند. (7)

تَكَادُ تَمَيِّزُ مِنَ الْغَيْظِ صلى كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ (8)

نزدیک است پاره پاره شود از خشم، هر گاه افکنده شد در آن (دوزخ) گروهی را، سوال کردند از آن گروه نگهبانان دوزخ: آیا نیامده بود شما را بیم دهنده ئی؟ (8)

قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَفُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ (9)

گفتند: آری به یقین آمده بود به ما بیم دهنده ئی پس به دروغ نسبت کردیم ما و گفتیم فرود نفرستاده است خدا از چیزی، نیستید شما مگر در گمراهی بزرگی (9)

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي صلى أَصْحَابِ السَّعِيرِ (10)

وگفتند: اگر ما می بودیم می شنیدیم یا می فهمیدیم نمی بودیم در زمره اهل آتش شعله ور. (10)

فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ (11)

پس اقرار کردند به گناه خویش پس دوری است (از رحمت خدا) برای اهل دوزخ. (11)

إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ (12)

هر آئینه آنانکه می ترسند از پروردگار خویش به نادیده گی برای ایشان است آمرزش و مزدی بزرگی. (12)

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ صلى إِنَّهُ رَعِيْمٌ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (13)

وپنهان کنید سخن خود را یا آشکارا گوئید آن را؛ هر آئینه خدا است دانا به درون سینه ها. (13)

أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ (14)

آیا نمی داند کسی که آفرید و او است باریک بین، خبر دار؟ (14)

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ صلى وَإِلَيْهِ النُّشُورُ (15)

او است آنکه ساخت برای شما زمین را مشتاق خدمت پس راه روید در نواحی آن و بخورید از روزی او (خدا)؛ و به سوی او است بر انگیختن. (15)

ءَ أَمِنْتُمْ مَّنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ (16)

آیا ایمن شده اید از کسی که در آسمان است آنکه فرو برد شما را به زمین پس ناگهان زمین می جنبد؟ (16)

أَمْ أَمِنْتُمْ مَّنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ۗ فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ (17)

یا ایمن شده اید از کسی که در آسمان است آنکه بفرستد بر شما باد سنگبار؟؛ پس خواهید دانست چگونه است ترسانیدن من. (17)

وَ لَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ (18)

و البته به یقین به دروغ نسبت کردند آنان از پیش ایشان، پس چگونه بود نا پسندی من. (18)

أَوْ لَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَافَّاتٍ وَيَقْبِضْنَ ۗ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ ۗ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ (19)

آیا نه دیده اند به سوی مرغان بالای شان، گسترنده (بال های شان را) و جمع می کنند؟ نمی دارد نگاه ایشان را مگر خدا. هر آئینه او است به هر چیز بینا. (19)

أَمْ مَنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ يَنْصُرُكُمْ مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ ۗ إِنَّ الْكُفْرَونَ إِلَّا فِي عُزُورٍ (20)

آیا کیست این آنکه او لشکری است برای شما، نصرت می دهد شما را از غیر خدا؟ نیستند نامعتقدان مگر در فریب. (20)

أَمْ مَنْ هَذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ ۗ بَلْ لَجُّوا فِي عُتُوٍّ وَ نُفُورٍ (21)

آیا کیست این آنکه روزی می دهد شما را اگر باز گیرد (خدا) روزی خود را؟ بلکه اصرار کردند در سر کشی و غرور و رمیده گی (دوری از حق). (21)

أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ ۗ أَهْدَىٰ أَمْ يَٰمُتِلِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (22)

آیا پس کسی که راه می رود افتاده بر روی خود، راه یافته تر است یا کسی که راه می رود راست ایستاده بر راه راست؟ (22)

قُلْ هُوَ الَّذِي ۗ أَنْشَأَكُمْ وَ جَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَ الْأَبْصَرَ وَ الْأَفْئِدَةَ ۗ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ (23)

بگو: او است آن که به وجود آورد شما را و ساخت برای شما شنوائی و چشم ها و دل ها؛ اندک است آنچه سپاسگذاری می کنید. (23)

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ (24)

بگو: او است آن که پراکنده ساخت شما را در زمین و به سوی او جمع کرده می شوید. (24)

و يَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ (25)

و میگویند: کی باشد این وعده اگر هستید شما راستگویان؟ (25)

قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ (26)

بگو: جز این نیست که علم نزد خدا است و جز این نیست که من بیم دهنده ئی آشکاری ام. (26)

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيءَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدَّعُونَ (27)

و چون دیدند آن را نزدیک شده، ناخوش کرده شد رو های آنان که نامعتقد شدند و گفته شد: این است آنکه بودید شما آن را می طلبیدید. (27)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكْنِي اللَّهُ وَ مَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمْنَا فَمَنْ يُجِيرُ الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ (28)

بگو: آیا دیدید اگر هلاک کند مرا خدا و آنان را که همراه من اند یا رحمت کند بر ما، پس چه کسی نگاه می دارد نامعتقدان را از عذابی درد دهنده ئی؟ (28)

قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ ءَامَنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ (29)

بگو: او است بخشاینده، ایمان آوردیم ما به او و بر وی اعتماد کردیم ما؛ پس خواهید دانست کیست او که در گمراهی آشکار است؟ (29)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَّعِينٍ (30)

بگو: آیا دیدید اگر شود آب شما فرو رفته پس که بیاورد به شما آب روان را؟ (30)

